

υπερβαίνουσαν πᾶν ὅτι ἡ ἀβοήθητος φαντασία ποιητοῦ ἢ ζωγράφου ποτὲ εἰκόνισε. Λαμβάνει ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος ἀδυνατεῖ νὰ ἐλαττώσῃ, καὶ ὁ θάνατος μόνον δύναται νὰ ἐξαλείψῃ.

Ἡ σύγκρουσις τῶν ὑδάτων προξενεῖ σεισμὸν καὶ βρυγμὸν, ὅστις ἐπεριγράφη ὡς βροντὴ πληροῦσα τὸν οὐρανὸν, καὶ σειούσα τὴν γῆν. Τὰ ἀφρώδη σύννεφα, τὰ ἐκ τοῦ βάθους ἀναβαίνοντα, καὶ κρύπτοντα τὴν πηγὴν τοῦ θορυβώδους βρυχήματος, ὑψόνονται 100 πόδας ὑπεράνω τοῦ κρημοῦ, καὶ ἀποπλέουν ὑπὸ ποικίλα σχήματα εἰς ἀρετὰς διαστάσεις. Πολλάκις φωτίζονται μὲ τὸ οὐράνιον τόξον. Ἐνίοτε τρία φαίνονται εἰς διάφορα μέρη τοῦ νέφους, ὡς κορωνίδες τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος.

Ἐνώπιον τοῦ Νιαγάρα ὁ νοῦς καταπεπληγμένος συναισθάνεται τὴν ἀδυναμίαν καὶ μικρότητα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν φοβερὰν δύναμιν τοῦ Δημιουργοῦ.

ΤΗΡΒΩΔΙΚΟΙ ΦΟΒΟΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

Διότι τινὰ μᾶς διδάσκουν τὰ ἐξῆς ἀνέκδοτα, πρῶτον, ὅτι ὁ ὑπερβολικὸς φόβος ἐνίοτε φέρει τὰ πλέον ὀλέθρια ἀποτελέσματα, καὶ δεύτερον, ὅτι σφάλουν οἱ γονεῖς, ὅσοι ἀφίνουν τὰ τέκνα τῶν εἰς τοῦ τυχόντος δούλου τὴν ἐπιστασίαν.

Ἐγνώρισα, λέγει τις, εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς Φιλαδέλφειαν, παιδίον ὠραιότατον, ζωηρότατον, ἔνευματωδέστατον, τὸ ὁποῖον, κλεισθὲν εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχασε τὰς φρένας διὰ πάντα. Ἡ ἀπερίσκεπτος δούλη ἐφοβέρισεν αὐτὸ κατὰ πρῶτον, ὅτι θέλει τὸ στείλειν εἰς τὸν ‘κακὸν τόπον,’ ὡς ἐκφράζονται ἐκεῖ· καὶ τέλος, διὰ νὰ βιάσῃ αὐτὸ νὰ σιωπήσῃ, τὸ ἔβαλεν εἰς δωμάτιον, ἔκλεισε τὴν θύραν, καὶ ἐξῆλθεν· ἐπιστρέψασα μετ’ ὀλίγα λεπτά, εὗρηκε τὸ ἀτυχὲς παιδίον εἰς σπασμοῦς· ἔπ’ αὐτοὺς μὲν ἐθεραπεύθη, ἀλλ’ ὁ νοῦς του ἔμεινε σαλευμένος ἐπὶ ζωῆς. Ὅτε ὑπέστρεψαν οἱ γεννήτορες, οἱ ὁποῖοι ἠδονῆς χάριν εἶχαν λείπειν ἀπὸ τὸν οἶκον δύο ἡμερονύκτια, ἔμαθαν μὲν ὅτι τὸ παιδίον εἶχαν τὸ πιάσειν σπασμοί, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐφανερώθη καὶ ἡ αἰτία. Μετὰ δέκα ὁμοῦς ἔτη, πνέουσα τὰ λοιπὰ ἢ ἀνόητος δούλη, ἔαισθανομένη συνειδήσεως τύψιν, ἐπροσκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ παιδίου, ἐξωμολογήθη τὸ ἔγκλημα, ἔζητήθη συγχώρησιν.

Ἐν ἄλλῳ παιδίον ἐφορεύθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πόλιν Βιρμιγγαμίαν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.— Οἱ γονεῖς εἶχαν ὑπάγειν εἰς μίαν ἐσπερινὴν συναστροφὴν. Οἱ δούλοι φυσικὰ εἶχαν ἔαυτοῦ

συναστροφὴν εἰς τὸν οἶκον. Ἐτυχε δὲ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ κυρία ἐξ ἀπροόπτου πρὸ τῆς συνειδησμένης ὥρας, καὶ εὐροῦσα τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς γεμάτον ἀπὸ ἀνθρώπων, ἔτρεξεν ἐπᾶνω νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς, διετὲς ἢ τριετὲς κατὰ τὴν ἡλικίαν. Τὰ ὀμμάτια του ἦσαν ἀνοικτὰ, ἀλλὰ προσηλωμένα· ἐγγίξασα δὲ αὐτὸ, τὸ ἤρρε νεκρὸν. Ὁ ἰατρὸς ἐπροσκήθη, ἀλλ’ εἰς μάτην ἦτον ἀποθαμμένον. Ἡ δούλη ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἐγνώριζε παντάπασιν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ μετ’ ὀλίγον ἐπαρτήθησαν ὅτι εἰς τὸν κωνοπολόγον τῆς κλίνης ἦτο καρφωμένον φρικαλέον τι σχῆμα, κατεσκευασμένον ἐν μέρει ἀπὸ τρομερὸν προσωπεῖον! Τοῦτο ὠμολόγησεν ἡ δούλη ὅτι εἶχε κάμειν διὰ νὰ ἠσυχάζῃ τὸ παιδίον, ἐνῶ αὐτὴ ἦτο κάτω μετὰ τῆς συντροφίας!

Πόσαι δούλαι μεταξὺ μας δὲν πράττουν ὁμοια τούτων, καὶ ἀκόμη χειρότερα!

Ο ΜΗΝ ΜΑΙΟΣ.

ΜΑΙΟΣ, ὁ τρίτος μὴν εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Ῥωμύλου, ἔγινεν ὁ πέμπτος εἰς τὸν τοῦ Νομᾶ, καὶ κατέχει ἔκτοτε τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὸ μηνολόγιον. Ὁ Ῥωμύλος ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τριάκοντα μίαν ἡμέραν· ἀλλ’ ὁ Νομᾶς τοῦ ἀφήρησε τὴν μίαν, ἣτις ὁμοῦς ἐπροστέθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Τὸνομα ἐπροσδιωρίσθη πολὺ ἀρχήτερα τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ῥώμης· οἱ παλαιοὶ καθιέροναν τὸν μῆνα τοῦτον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἡμέραν ἐθυσίαζαν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἐρμου, Μαίαν, ὅθεν καὶ τὸνομα Μαῖος.

Οἱ ἀρχαῖοι ζωγράφοι εἰκόνιζαν τὸν μῆνα τοῦτον ὡς εὐπρόσωπον νεανίσκον, φοροῦντα λευκὸν καὶ πράσινον ἐνδυμα, κεντημένον μὲ διάφορα λουλουδία· ἔχοντα δὲ ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στέφανον ἀπὸ κόκκινου καὶ λευκοῦ ῥόδα, εἰς δὲ τὴν μίαν χεῖρα αὐλὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ λικανοῦ δακτύλου τῆς ἄλλης ἀηδόνα, ἣτις τὸν μῆνα μάλιστα τοῦ Μαῖου κελαθεῖ εὐφροσύνως τὰ ἐσπερινὰ τῆς ἄσματα.

ΕΠΕΙΔΗ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἶναι μέλη τοῦ αὐτοῦ σώματος, δὲν πρέπει νὰ φθονῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Πόσον ἀτοπὸν ἦθελεν εἶσθαι νὰ φθονῇ τὸ ὄμμα τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς χειρὸς, ἢ νὰ φθονῶσιν οἱ πόδες τὴν ὀξυδέρκειαν τῶν ὀμμάτων, τὰ ὁποῖα διευθύνουν τὰς κινήσεις των, καὶ τοὺς ἐμποδίζουν ἀπὸ πτώσιν καὶ βλάβην. Ἐτι ἀτοπώτερον εἶναι νὰ φθονῇ ὁ Χριστιανὸς τὰ χαρίσματα, ἢ τὰς ἀρετὰς, ἢ τὴν ὠφέλειαν τοῦ συναδελφοῦ του.